

Mikki Daughtryová a Rachael Lippincottová

LÁSKA JE NIEKEDY AKO SEN

YOLIO

Mikki Daughtryová
a Rachael Lippincottová

Po celý čas

Preložila Denisa Jahičová

YOLI

Mikki Daughtry and Rachael Lippincott

ALL THIS TIME

Copyright © 2020 by Mikki Daughtry

Published by arrangement with Simon & Schuster Books

For Young Readers, An imprint of Simon & Schuster

Children's Publishing Division

Translation © 2022 Denisa Jahičová

Jacket design by Lizzy Bromley

Jacket illustrations copyright © 2020 by Lisa Perrin

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať na nosiče ani prenášať akýmkoľvek spôsobom, elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, zaznamenávaním či inak, bez predchádzajúceho súhlasu majiteľa autorských práv.

ISBN 978-80-551-8174-5

*Pre každého, kto má svoju Marley.
Nikdy sa jej nepustte.
M. D.*

*Pre Mikki
R. L.*

1

Počítam náramok s príveskami na dlani. Pozrel som naň minimálne tisíckrát, ale zahľadím sa naň znovu, lebo viem, že musí byť dokonalý, pretože musí opraviť všetko, čo sa pokazilo. Zvažoval som pôvabnejšie, jemnejšie náramky, aké Kimberly prevažne nosí, ale na tomto ma čosi oslovilo. Strieborná retiazka je pevná a robustná ako náš vzťah... Teda aspoň väčšinou.

Pred niekoľkými mesiacmi, keď som ten náramok objednával, mal byť darčekom pri príležitosti ukončenia nášho štúdia; rozhodne nemal niesť skrytý odkaz: *Prepáč, uzmierme sa*. Kimberly je však v poslednom čase akosi ticho. Prípadá mi nesmierne vzdialená. Ako vždy, keď sa hašteríme.

Pokiaľ však viem, nehádame sa, takže si nie som istý, za čo sa mám vlastne ospravedlniť.

Zhlboka si vzdychnem a pozriem na svoj odraz v hotelovom zrkadle. Ešte raz sa presvedčím, či sú záchodové kabínky prázdne. Zvrastím obočie, prstami si vojdem do nepoddajných hnedých vlasov a pokúsim sa uhladiť ich tak, ako sa to páči Kim. Po pár neúspešných pokusoch sa ja aj vlasy vzdáme a posledný raz sklopím oči späť na náramok.

Ligotavé strieborné prívesky zacvendžia, keď si ich premeriavam. Štrngotanie sa zmieša s tlmeným hlukom zo

stredoškolského absolventského večierka, ktorý ku mne dolieha z druhej strany dverí. Pri pohľade na náramok mi azda Kim konečne vyklopí, čo sa deje.

Ktovie. Možno ma iba pobozká a vyzná mi lásku. Možno so mnou celý problém vlastne vôbec nesúvisí.

Nakloním sa bližšie, aby som si prezrel šesť drobných príveskov, jeden za každý rok, čo sme spolu. Mal som veľké šťastie, že som na stránke s ručne vyrábanými predmetmi Etsy našiel niekoho, kto mi pomohol navrhnúť ich, keďže sa rozhodne nemôžem chváliť umeleckými vlohami. Toto totiž nie je hocijaký náramok. Symbolizuje náš spoločný život.

Prejdem palcom po kúskoch našej spoločnej minulosti a niektoré prívesky na mňa žmurknú, keď sa od nich odrazí svetlo zo závesných lúčov.

Dva tyrkysovo-biele glazúrované strapce na roztlieskavanie sú takmer identické s tými, ktoré Kimberly držala ako kapitánka roztlieskavačiek v ten večer, keď som sa jej oficiálne opýtal, či chce so mnou chodiť.

Malý zlatý pohár na šampanské s diamantovými bublinkami na okraji predstavuje spomienku na moju prepracovanú pozvánku na maturitný ples spred niekoľkých mesiacov. Z maminho baru som potiahol fľašu šampanského, aby som Kim prekvapil. Mama mi uložila doživotný zákaz vychádzať, ale stálo za to vidieť, ako sa Kimberly rozžiarili oči, keď som ho otvoril.

Pozastavím sa pri najdôležitejšom prívesku, ktorý sa nachádza presne v strede náramku. Strieborný denník, ktorému nechýba funkčná pracka.

Na prvom stupni základnej školy sme sa stretávali u nej doma v kuchyni, aby sme sa spolu učili. Kim odbehla na

poschodie do kúpeľne a ja som jej zatiaľ z ruksaka vytiahol ružový denník a napísal som na prvé tri čisté strany I ♥ U.

Rozplakala sa, keď na to prišla, a so slzami v očiach ma začala obviňovať.

„Prečítal si si moje tajomstvá?“ kričala, ukazovala na mňa prstom a druhou rukou si pritískala denník k hrudi.

„Nie,“ otočil som sa k nej na stoličke. „Iba mi napadlo, že by to mohlo byť... Neviem. Romantické.“

Vzápätí sa na mňa vrhla. Dovolil som jej prišpendliť ma k podlahe, lebo bolo vzrušujúce mať jej krásnu tvár tak blízko svojej. Pohľady sa nám stretli, z očí jej konečne vyprchal hnev.

„Bolo to romantické,“ vydýchla a nasmelo ma pobozkala.

Náš prvý bozk. Moja prvá pusa.

Opatrne otvorím malý strieborný denník a prevrátim tri krehké stránky. Na každej je jedno písmeno alebo znak a dokopy dávajú nápis I ♥ U. Aj v budúcnosti budeme určite čeliť menším hádkam, ale nikdy sa neprestaneme lúbiť.

Usmejem sa pri pohľade na prázdne články retiazky, ktoré čakajú, kým ich naplníme ďalšími významnými životnými okamihmi a spomienkami. Jedno miesto na každý rok, ktorý strávime na Kalifornskej univerzite v Los Angeles. A potom jej kúpim nový náramok, aby sme ho mohli opäť zaplniť.

Dvere do záchodov sa rozletia a hlučne narazia do záržky trčiacej zo steny. Rýchlo hodím náramok späť do zamatovej škatuľky a privesky znovu zacvendžia, keď sa do miestnosti natlačí skupinka chalanov z basketbalového tímu. Ozve sa zborové: „Kyle, ako sa máš, kamoško?“ a „Nech žije ročník dvetisícdvadsať!“ Uškrniem sa na nich

a vložím si škatuľku späť do vrecka na saku. Prstami pritom zavadím o fľašku whisky Jack Daniel's, ktorú mám zastrčenú za opaskom. Predstavuje prvý krok plánu presvedčiť mojich dvoch najlepších priateľov, aby sme odišli z absolventského večierka sponzorovaného školou na naše miesto pri rybníku a pustili sa do skutočných osláv.

Najskôr však... Najprv jej musím dať náramok. Vyjdem zo záchodov a ponáhlam sa cez krátku chodbu do preplnenej tanečnej sály nóbl hotela.

Vkročím dnu pod záplavu tyrkysových a bielych balónov symbolizujúcich farby strednej školy Ambrose. Mnohé sa už odtrhli a kotúlajú sa po vysokých klenutých stropoch. Uprostred sály visia stovky stužiek z obrovského transparentu s nápisom GRATULUJEME, ABSOLVENTI!

Hluk na mňa dolieha vo vlnách a vzrušenie z úspechu sála z každého kúta sály. Pochopiteľne, aj ja som po poslednom roku viac než pripravený odstahovať sa odtiaľto.

Pretláčim sa cez niekoľko úplne náhodne zhluknutých skupiniek. Zdá sa, že stačilo raz prejsť po javisku, a už vôbec nezáleží na všetkých tých sprostostiach, čo platili ešte dnes ráno. Aký šport kto hral. Aké známky mal. Kto koho pozval alebo nepozval na maturitný ples. Prečo to dával učiteľ Louis niekomu celý semester vyžrať.

Predsedička triedy Lucy Williamsová zrazu flirtuje s Mikom Dillonom, huličom, ktorý dvakrát opakoval desiaty ročník, zatiaľ čo kapitáni tímu matematického desaťboja spolupracujú s mojimi dvomi spoluhráčmi, futbalovými útočníkmi, aby potiahli pivo spoza baru.

Dnes večer sme všetci rovnakí.

„Ahoj, Kyle.“ Na zranenom pleci mi trochu bolestivo spočinie čias ruka. Snažím sa nezvraštiť tvár od bolesti.

Zbadám pred sebou Matta Paulsona, najmilšieho chlapíka na planéte. Vždy si preto vyčítam, že ho nenávidím. „Ach, prepáč,“ ospravedlní sa, keď si uvedomí, na ktorom pleci pristála jeho ruka, a rýchlo ju odtiahne. „Počul si, že na jeseň odídem hrať americký futbal na Boston College?“

„Hm, áno,“ hlesnem. Snažím sa prehltnúť dôverne známu závisť, ktorá vo mne ihneď vzkypí. Nie je to jeho vina, pripomeniem si. „Gratulujem, kamoško.“

„Počuj, keby si tak nepotiahol tím na začiatku sezóny, vôbec by som nezablihal na ich radare. Bol si úžasný vysunutý záložník. Bez všetkého, čo si ma naučil, by mi štipendium nikdy neponúkli,“ vyhlási a neúmyselne mi votrie soľ do otvorenej rany. „Je mi však ľúto, že...“

„Všetko je v poriadku,“ skočím mu do reči a vystriem k nemu dľaň, aby som nepôsobil ako kus vola. „Veľa šťastia ďalší rok.“ Potراسieme si ruky, otočím sa na päte a pokračujem v pátraní po Kim. Kráčam rýchlo, chcem sa mu čo najviac vzdialiť. Momentálne túžim vidieť iba jednu osobu.

Zastanem pri bare a natiahnem krk, či niekde nezbadám Kimberly. Pohľadom preskakujem z jednej tváre na druhú, ale bez úspechu.

„*Hors d'oeuvre?*“ opýta sa hlas vedľa mňa.

Otočím sa a vidím muža, ktorý mi ponúka podnos s predjedlom –akési hrudky na dokonale bielom tanieri. Falošne sa na mňa usmieva a priam z neho sála, ako sa nemôže dočkať, keď sa mu o dve hodiny skončí zmena.

Zachytím na jeho košeli logo reštaurácie Owl Creek, jediného podniku v širokom okolí, ktorý sa dostal na obrazovky vďaka televíznej spoločnosti Food Network. Tá reštauráciu vychválila, že podáva moderné pokrmy.

Najedol sa tam dokonca aj Gordon Ramsay a nenašiel nič, na čo by sa mohol postažovať.

„Dám si, ďakujem,“ uškrniem sa na čašníka. Vezmem si jednu hrudku a strčím si ju celú do úst. Čašník sa presunie ďalej, pokračuje v obchôdzke.

Ihneď to oľutujem.

Čo je to? Kreveta? Guma? Prečo je to, dopekla, také žuvacie? A prečo to chutí ako stará šunka?

Gordon očividne neochutnal toto odporné hrudkové mäso či čo to je.

Poobzerám sa a rýchlo sa prikrčím, aby som vyplul tú nechutnosť do čierneho koktejlového obrúska, ktorý mi dal čašník. Náhle sa však preľaknem, lebo sa mi zablýska pred očami.

Zdvihnem voľnú ruku a zakryjem si oslepené oči. Čierne škvrnky vo videní pomaly vyblednú a uvidím vrele hnedé oči a vysoké líčne kosti, aké mám aj ja. Žena predou mnou má na sebe obľúbené biele kvetované šaty a spoza mobilu vytrčá jej široký úsmev.

„Mami, ne...“ začnem, ale ona ma opäť odľahčí. Znovu ma oslepí nepríjemný blesk.

„Ak tak túžiš po zahanbujúcich fotkách svojho syna, mohla by si ma aspoň fotografovať bez blesku. Aby si ma neoslepila.“

„Dievčatá na instagrame budú šaliť,“ zachichoce sa šibalsky, prižmúri oči a kliká na obrazovku.

„Mami, nezverejňuj ich,“ vrhnem sa na ňu. Pritiahnem si ju do polovičného objatia, aby som ju rozptýlil, a snažím sa jej vytrhnúť mobil z rúk. Podarí sa mi pritom zazrieť jednu snímku: tvárim sa zhrozene, mám napoly zatvorené oči a gumovitá kreveta sa odmieta pustiť môjho jazyka, hoci sa ju snažím vypluť do koktejlového obrúska.

Za nič na svete jej nedovolím, aby túto fotku zazreli dievčatá na instagrame či ktokoľvek iný.

Kim by mi ju nikdy neprestala pripomínať.

Jej zovretie trochu povolí, keď ma objíme, a tak sa mi podarí zmocniť sa telefónu a vymazať hrôzostrašnú momentku. „Na to môžeš zabudnúť, mami.“

„Fajn,“ ustúpi a naoko sa zamračí. Jemný ružový rúž jej zvýrazňuje zvesené kútiky. „Pokojne zlom svojej starej matke srdce. Už mi nič nezostane.“

Zasmejem sa, vtisnem jej bozk na líce a tentoraz si ju priťahnem do skutočného objatia. Obozretne sa nakloním, aby nezacítla fľašku zastrčenú za mojím opaskom. „Veď máš mňa, nie?“

Teatrálne vzdychne. „Asi áno,“ šepne tlmene do hrubej látky môjho saka. „Hej,“ odtiahne sa a uškrnie, „prečo si vlastne sám? Už si jej dal ten náramok?“

Srdce sa mi mocne rozbúcha, podobne ako pred futbalovým zápasom. „Vyčkávam na správny okamih,“ vysvetlím a preletím pohľadom po sále. „Videla si ju?“

„Pred pár minútami bola so Samom pri terase,“ odpovie a kývne bradou doprava smerom k oknám siahajúcim od stropu až po podlahu, ktoré nás oddelujú od veľkej kamennej terasy, odkiaľ sa naskytá výhľad na hotelové nádvorie.

Vystrie ku mne ruku, aby mi nežne napravila uzol na kravate. Kútiky úst sa jej zdvihnú v nepatrnom úsmeve. Mám ju uviazanú na windsorský uzol – nebojte sa, rozhodne nie som pravý snob, ibaže nepoznám iný spôsob, ako si uviazať kravatu – a pri pohľade naň si spomeniem, ako sa celé doobedie pred spoločenskou udalosťou po mojom siedmom ročníku učila viazť ju, len aby ma to neskôr naučila. Bola to prvá tancovačka, na ktorú som išiel s Kim.

Mama pri mne stála celý čas, čo spolu chodíme.

„Myslíš si, že sa jej bude páčiť?“ opýtam sa. Pri objednávaní toho náramku som sa cítil seabedome, ale teraz...

„Samozrejme.“ Jemne ma pohladká po tvári. Povzbudený milým ubezpečením jej vrátim mobil. Väčšej chyby sa v tomto okamihu nemôžem dopustiť.

Vezme si ho a rýchlo urobí ďalšie dve fotky, pričom ani tentoraz nevypne blesk, takže mi ešte dlhú chvíľu pulzuje za viečkami. Pokúsim sa na ňu nevraživo zagániť, ale okolo očí sa jej zjavia vrásky, keď sa na mňa nevinne uskrnie, a ja si nedokážem udržať zachmúrený výraz. Dnes sa neviem hnevať – nepodráždi ma ani mamino nepretržité dokumentovanie môjho života.

Vyhoviem jej, zapózujem na poslednú snímku, a len čo je mama spokojná, konečne sa vrátim k hľadaniu Kim. Cestou k terase vyhodím plný kokteillový obrúsok do smetiaka. Na druhej strane skla zazriem temnú, zlovestnú oblohu.

Zvyčajne mi netrvá tak dlho, kým ju nájdem.

Vždy z nej sála oheň, akási magnetická sila, ktorá k nej druhých zázračne priťahuje. V škole sa väčšinou musím pretlačiť cez hlúčik študentov, aby som sa k nej dostal, a tak mám oči na stopkách, či niekde nezazriem najväčšiu skupinku a záblesk zvláštneho odtieňa svetlých vlasov, od ktorých sa odráža akékoľvek svetlo, čo preniká do miestnosti, kde Kim práve stojí.

Mala ich také, pokiaľ mi pamäť siaha – na rovnakú farbu vlasov si spomínam aj z čias, keď sme sa v treťom ročníku bili o poslednú voľnú hojdačku na ihrisku.

Pretlačím sa cez dav a ľudia sa rozstúpia, aby mi uvoľnili cestu. Usmievajú sa a ťapkajú si so mnou zo všetkých strán.

„Budúci rok mi budú chýbať články v športovej sekcii,

Lafferty,“ vyhlási môj učiteľ žurnalistiky pán Butler a po-
tľapká ma po chrbte, keď ho míňam. Znovu mi pripomenie
všetok čas, ktorý som strávil sedením na lavičke. O zápa-
soch som síce písal, ale nezahral som si.

Kde je?

Diskogula nad našimi hlavami vrhá trblietavé svetlo
všetkými smermi, a preto nič nevidím. Práve chcem vytiah-
nuť mobil a napísať jej správu, no vtom...

Tam je.

Spoza Samových širokých pliec vykukne plavovlasá hla-
va, keď Kimberly prenesie váhu na ľavú nohu. Hodvábne
šaty jej obopínajú boky. Dnes večer vyzerá neuveriteľne,
dlhé vlasy jej splývajú na plecيا, v modrých očiach sa jej
iskrí a pery sa lesknú.

Priblížim sa a všimnem si, že sa tvári vážne. Na čele sa
jej pri rozprávaní zjaví dôverne známa vráska ako vždy,
keď sa niečo deje. Rovnako sa tvárila aj minulý týždeň na
maturitnom plese a dnes poobede na promočnom fotení.
Kedykoľvek sa jej však opýtam, o čo ide, iba mávne rukou.

Prenesiem pohľad z Kim na Sama, sledujem ho, ako si
nervózne prehrabáva tmavé vlasy.

A vtom si uvedomím, že musia hovoriť o Kalifornskej
univerzite. Uvoľnene spustím plecيا, ktoré sa mi napáli od
nervozity.

S Kim nás už prijali, no Sam je v poradovníku čakateľov.
So Samom sme vždy snívali, ako budeme spolu hrať futbal
na Kalifornskej univerzite, zápas po výročnom stretnutí
absolventov však rozhodol inak. Vďaka mne a môjmu zra-
neniu bol so všetkými snami koniec. Oboch som sklamal.
Odkedy nemôžem hrať, Sam pustil toľko prihrávkov alebo
neobránil pred protihráčmi, až ho tréner nechával sedieť

na lavičke náhradníkov takmer tak často ako mňa. Prišiel o vyhliadky úspešnej futbalovej budúcnosti a zhoršili sa mu aj známky. Kim sa preto podujala pomôcť mu napísať pár esejí a doplňujúcich prác, ktoré azda naklonia jazýček váh v jeho prospech.

Ak beriem do úvahy posledných pár týždňov, budeme ho tam rozhodne potrebovať. Nielenže je môj priateľ, ktorý so mnou vydržal aj tento náročný posledný rok, ale predstavuje lepidlo, čo drží naše trio pokope. Zakaždým je hlasom rozumu, najmä keď sa s Kim hádame. Práve on nás zmieruje, keď natrafíme na problémy.

V prípade, že ho Kalifornská univerzita nakoniec prijme, tam môžeme ísť spolu. Aj keby sme sa už nestretli na ihrisku.

Z Kiminho pohľadu však usudzujem, že naše želanie sa zrejme napokon nesplní.

Podídem k nim, objímam Kimberly okolo pása a skloním sa k nej, aby som ju pobožkal. Nepozorne mi bozk opätuje, pôsobí rozrušene.

„Čo sa deje? O čo ide?“ opýtam sa a prenesiem pohľad na Sama a späť na ňu.

Neodpovie, oprie sa o mňa, aby mi venovala ďalší bozk. Tentoraz mi tvrdo pritisne pery k ústam a snaží sa ma ubezpečiť, že všetko je v poriadku.

Chcem položiť tú istú otázku, ale napokon sa rozhodnem striasť zo seba čudný pocit. Každý dnes večer zabúda na staré problémy, prečo by sme nemohli aj my? Zabudnieme na čokoľvek, čo nás trápi. Veď som prišiel za kamarátmi oslavovať. Poobzerám sa, rozopnem si sako a ukážem im fľašku, ktorú som sem prepašoval. „Čo poviete, keby sme odišli k rybníku a...?“

Skôr ako dopoviem, na druhej strane sklenej výplne sa zabľýska a blesk ožiari celé nebo elektrickým nábojom. Okná sa zachvejú pod náporom dlhého, mocného hrmenia a zatrasie sa aj môj odraz. Hľadím sám na seba, ale všimnem si, že Sam a Kimberly upierajú zrak jeden na druhého.

„To nepôjde, kamoško,“ ukáže Sam na oblohu. „Nechcem, aby ma dnes večer zasiahol blesk a upražil ma zaživa.“

„Ale no tak,“ nevzdávam sa, hoci po oknách začnú nahlas bičovať veľké dažďové kvapky. „Čo si urobil so Samom? Zlé počasie ho nikdy neodradilo.“ Poklopkám mu chrbtom ruky po pleci. „Spomínaš si na snehovú búrku spred dvoch rokov po našej výhre na štátnom šampionáte? Tuším si to bol práve ty, kto trval na tom, aby sme šli oslavovať. Som si istý, že ma doteraz omínajú omrzliny.“

Ani jeden nereaguje. Z ticha mi prejde po chrbte nepríjemný mráz.

„Čo je?“ zháčim sa a snažím sa zachytiť Kimin pohľad. Odvráti sa k stužkám nad mojím plecom. Začínam sa obávať, že tu nejde iba o Samovu prihlášku.

Ruka mi sklzne z jej pása a odtiahnem sa. „Čo mi tajíte?“

„Ja...“ ozve sa Kimberly, no vzápätí sa odmlčí. Sam uhne pohľadom.

Dážď bubnuje po druhej strane skla čoraz silnejšie.

„Vyklop to,“ požiadam ju a vkĺznem jej rukou do dlane rovnako ako už mnohokrát. Pozriem na jej zápästie a pomyslím si na náramok skrývajúci sa vo vrecku môjho saka. Na stránky miniatúrneho denníka, kde je napísané I ♥ U.

Nato si všimnem, že sa začína ošívať ako vždy, keď má na jazyku dačo nepríjemné. Pripravím sa na zlé správy. Kim sa vystrie a vážne sa mi zahľadí do očí. Lejak za oknami pre-

hluší všetky hlasy v miestnosti okrem jej zvuku. Konečne z nej vyjde pravda.

„Kyle!“ ozve sa Kimin hlas spoza môjho chrbta. Kvapky dažďa hlučne bičujú po kovovej streche prednej stĺpovej haly.

Ako mohla?

Schádzam po schodoch a jej slová sa mi dokola prehrávajú v hlave. Práve podávam lístok hotelovému zriadencovi, keď ma Kimberly konečne dobehne. Nevšímam si ju.

„Počkaj, Kyle, prosím,“ načiahne sa po mne.

Len čo na ruke zacítim jej prsty, inštinkt mi káže nakloniť sa k nej, ale odtiahnem sa, vytrhnem hotelovému zriadencovi kľúče od auta a vyjdem do dažďa. „Neobťažuj sa. Chápem.“

Nasleduje ma a pokúša sa mi poskytnúť vysvetlenie, ktoré netúžim počuť. Keby mi to chcela naozaj vysvetliť, nečakala by až doteraz a neuštedrila by mi ranu pod pás v deň ukončenia štúdia.

„Mala som ti to povedať, ale nechcela som ti ublížiť...“

Oblohu opäť pretne blesk a hlučné burácanie hromu ju umlčí, kým stihnem zareagovať. Otočím sa na päte. Šaty má úplne premočené a matné vlasy jej teraz ochabnuto lemujú tvár.

„Nechcela si mi ublížiť?“ zasmejem sa. „Preto si konala za mojím chrbtom? Podelila si sa o svoje tajomstvá s mojím najlepším kamarátom.“

„Sam je aj môj najlepší kamarát.“

„Klamala si mi do tváre, Kimberly. Celé mesiace.“ Odomknem auto a otvorím dvere tak prudko, až sa takmer zavrú. „Ublížila si mi.“

Nastúpim a zabuchnem za sebou.

Berkeley. To slovo sa mi ozýva v hlave, každá slabika je ako ďalšie zradné bodnutie do chrbta.

Berkeley. Berkeley.

Prihlásila sa na Kalifornskú univerzitu v Berkeley bez toho, aby mi to oznámila. Poslala doplňujúce eseje a najnovšie záznamy a pred mesiacmi ju prijali. Celý čas sa však tvárila, že sa nič nedeje. Pretvarovala sa, keď sme si vyberali internát, predmety a rozprávali sa o prázdninových výletoch autom domov, hoci od začiatku vedela, že do Los Angeles nikdy nepôjde.

A prezradila to Samovi.

Prečo nie mne?

Som pripravený odísť, ale Kim nastúpi do auta na miesto spolujazdca, kým zaradím spiatočku a vycúvam z parkoviska. Na chvíľu sa zarazím, chcem na ňu nakričať, aby vypadla, no nedokážem to.

Musíme to vyriešiť. Náramok mám stále vo vrecku.

Spustím nohu na plyn a vyjdeme z parkoviska na hlavnú cestu. Kolesá sa pri odbočovaní šmyknú po vlhkej zemi.

„Kyle!“ zvolá a zapne si pás. „Spomal.“

Zapnem stierače na najrýchlejší režim, ale aj tak nestačia na prúdy dažďa, ktoré udierajú do zahmlievajúceho sa skla.

„Nedáva to nijaký zmysel. Chystali sme to celý rok. Ty, ja, Sam. Boli to naše spoločné plány.“ Zdvihnem ruku a zotriem zrazenú paru, aby som videl na cestu. Prstami sa pritom mimovoľne dotknem drobnej diskogule, ktorú mám zavesenú na spätnom zrkadle, takže sa rozhojdá. Z Kimberlinho pohľadu to však dáva zmysel. Spomeniem si na všetky prípady, keď v poslednej chvíli zmenila názor a nechala nás so Samom v štiche. Napríklad vtedy, keď neprišla na spo-

čenskú udalosť po prvom ročníku na strednej, len aby mohla tráviť čas s roztlieskavačkami univerzitného tímu, alebo sa na nás vykašľala uprostred skupinového záverečného projektu, aby mohla na ňom pracovať s najlepším študentom. Sú to okamihy, ktoré tisnem do úzadia mysle, až kým sa nestrhne hádka ako teraz. „Jednoducho si sa rozhodla, že kašleš na plány! Urobíš, čo chceš. Ako vždy.“

Opäť zahrmlí a blesk, ktorý nasleduje, sa odrazí od striebornej diskogule. Svetlo sa rozptýli po celom aute.

„Čo chcem ja? Nikdy to nerobím. Keby si ma aspoň päť sekúnd počúval!“ Odmlčí sa, keď prefrčíme okolo ulice, na ktorej stojí môj dom. Otočí sa za ňou, ale ulica už mizne v diaľke. „Zabudol si odbočiť!“

„Idem k rybníku,“ zavrčím. Nedokážem sa zbaviť myšlienky, že ak nás tam dnes dostanem, podarí sa mi zachrániť tento večer. Odvrátim bezútešnú situáciu.

„Zastav. Nie, nejdeš. Z rybníka je momentálne oceán. Otoč sa.“

„Premýšľala si nad tým dlhšie, však?“ opýtam sa a ignorujem jej naliehanie. Minieme ťahač s návesom a na čelné sklo dopadne ďalšia sprška vody. Zovriem volant pevnejšie a spomalím. „Určite si o tom uvažovala. Kim, mohla si povedať, že chceš ísť radšej do Berkeley než do Los Angeles. Veď som nedostal futbalové štipendium. Je mi jedno, kam pôjdeme, záleží mi iba na tom, aby sme šli spolu...“

„Nechcem, aby sme boli spolu!“

Tie slová mi strelia facku. Odtrhnem pohľad od cesty a pozriem na ňu – na dievča, ktoré ľúbim od tretieho ročníka. Vôbec Kim nespoznávam.

V minulosti sme sa mnohokrát rozišli, ale nikdy nie takto. Zažili sme malé dramatické hádky – boli ako žalú-

dočné problémy, na ktoré sme si na druhý deň ani nespo-
menuli. Toto počujem z jej úst prvý raz.

„Teda...“ odmlčí sa a odvráti sa odo mňa. Oči sa jej roz-
širia. „Kyle!“

Obrátim tvár späť k čelnému sklu práve včas, aby som
pred nami zazrel dve žlté výstražné svetlá. Dupnem na brz-
du, no auto dostane šmyk a vôbec nespomalí.

Zrazu stratím kontrolu nad riadením a smerom, kam sa
rútime.

Snažím sa bojovať s neovládateľným autom a vyhnúť sa
odstavenému vozidlu uprostred cesty. Silno zovriem volant
a pokúsím sa odkloniť šmýkajúce sa auto. Ako zázrakom
motor v poslednej chvíli zaberie a my vďaka tomu nenapá-
lime do odstaveného vozidla.

Zahnem na krajnicu a opatrne spomalím, až kým auto-
mobil úplne nezastane. Hruď sa mi prudko nadvihuje.

To bolo o chlp.

„Prepáč.“ Zhlboka sa upokojujúco nadýchnem a po-
zriem na Kimberly. Je bledá, otrasená a ostrá krivka kľúčnej
kosti sa jej ešte zvýrazní, keď s námahou lapá dych.

Je v poriadku.

My však nie sme.

Nechcem, aby sme boli spolu.

„Chceš povedať, že sa...?“ začnem, no slová sa mi zasek-
nú v hrdle, odmietajú vyplávať na povrch. „... že sa rozchá-
dzame?“

Stočí ku mne pohľad a vidím, že modré dúhovky sa jej
lesknú od slz. Za normálnych okolností by som jej ich zo-
trel a ubezpečil ju, že všetko bude v poriadku.

Tentoraz však potrebujem, aby ma uistila ona.

„Musíš ma vypočuť,“ zachveje sa jej hlas.

Prikývnem; zrážka s vozidlom, ktorej sme sa tesne vyhli, schladí môj hnev a nahradí ho čímsi intenzívnejším.

Strachom.

„Počúvam.“

Zatnem zuby. Kim sa odmlčí, aby si utriedila myšlienky. Rukou siahnem do vrecka na saku, kde pre ňu ukrývam náramok s prívieskami. Tesne nad ním mi v hrudi zúrivo tlčie srdce.

„Nechcem byť navždy známa iba ako Kylova frajerka,“ vyhlási napokon.

Zarazene na ňu pozriem. Čo tým chce povedať?

Pri pohľade na môj nechápavý výraz vzdychne a hľadá správne slová. „Keď si si zranil plece...“

„Tu predsa nejde o moje prekliate plece,“ skočím jej do reči a udriem do volantú dľaňou. Ide o nás.

„Ale áno, ide,“ trvá na svojom Kimberly rovnako frustrované. „Ide, doriti. Mal si toľko snov a chcel si si ich splniť.“

Jej slová ma zastihnú nepripraveného, udrú kliniec po hlavičke. Strhnem sa, keď mi plecom nečakane prejde neexistujúca bolesť. Vidím pred sebou mohutného hráča, ženie sa na mňa šialenou rýchlosťou. Všimnem si číslo deväť na jeho drese, keď mi zovrie ruku, v ktorej mám loptu, a zhodí ma na zem. Vtom začujem odporné praskanie kostí a trhanie väzov, dopadol totiž na mňa mohutným telom. Hody rozhodujúce kľúčové zápasy, štipendia na vysoké, modro-žltý dres s mojím priezviskom na chrbte. To všetko som mal na dosah. Stačila jedna sekunda a žiarivá budúcnosť zmizla.

„Prepáč,“ ospravedlní sa rýchlo, akoby sa jej pred očami prehrávala tá istá scéna. „Neviem si ani predstaviť, aké hrozné musí byť o všetko prísť; keď na svojich zápasoch